

HOTEL MAGNIFIQUE

EMILY J. TAYLOR

Traducere din limba engleză de
IONEL GHIRAGOSIAN

CORINTEENS

DESEORI ÎMI AUZEAM SORA ÎNAINTE SĂ O VĂD, IAR SEARA ASTA nu era o excepție. Vocea melodioasă a Zosei a pătruns pe fereastra deschisă a Casei Bézier, semănând mult cu a mamei noastre – cel puțin până a început să vorbească vulgar, comparând anatomia mai delicată a unui bărbat cu un anumit fruct.

Neobservată, m-am furișat înăuntru, în mulțimea de chiriașe. Două dintre fetele mai mici se prefăceau că dansează cu parteneri invizibili, dar toate celelalte se uitau la sora mea, cea mai talentată persoană din cameră.

Fetele speciale închiriau camere la Casa Bézier. Aproape toate aveau slujbe potrivite cu gurile lor spurcate: menajere, muncitoare în fabrică, bucătărese sau orice altceva plătit prost la debarca-der – vechile docuri din Durc. Eu, una, lucram la Tannerie Fréllac, unde femeile se îngrămădeau deasupra oalelor acoperite cu alaun¹ și a bazinelor cu vopsea. Dar Zosa era diferită.

— La mulți ani! i-am strigat când și-a terminat cântecul.

— Jani! a exclamat și s-a apropiat.

¹ Sulfat dublu de lufiniu și potasiu (n. tr.).

Urișii ei ochi căprui străluceau în comparație cu fața palidă și măslinie, mult prea străvezie.

— Ai luat cina? am întrebat-o.

Îi lăsasem ceva, dar, cu toate celelalte fete în preajmă, mâncarea tindea să dispară.

— Da! a mormăit. Nu trebuie să mă întreb în fiecare seară.

— Bineînțeles că trebuie! Sunt sora ta mai mare. Este cea mai însemnată datorie a vieții mele.

Zosa a strâmbat din nas, gest pentru care am răsplătit-o cu un bobârnac.

Căutând prin sacul de pânză, am scos ziarul care mă costase jumătate din leafa pe o zi și i l-am dat.

— Cadoul tău, *madame!*

Aici, aniversările nu se serbau cu zahăr pudră, ci se câștigau cu greu și erau mai prețuite decât aurul.

— Un ziar?

— Cu o rubrică pentru slujbe.

Rânjind șiret, i-am deschis ziarul.

Paginile erau pline cu reclame pentru slujbe în magazine cu rochii extravagante, patiserii și parfumerii, unele dintre aceste posturi neavând să fie niciodată încredințate unei fete de treisprezece ani care nu părea cu nicio zi mai mare de zece. Din fericire, nu la asta mă gândeam eu.

Trecând peste ele, i-am arătat o reclamă care apăruse în ziarele din oraș în urmă cu o oră.

Cerneala era de un purpuriu intens, precum macii sângerii ai lui Aligned sau precum catifeaua de culoarea ametistului zdrobit. Ieșea în evidență ca un far ciudat într-o mare de negru și alb.

Fetele s-au îmbulzit în jurul nostru, aplecându-se cu toatele când vopseaua purpurie a pâlپâit cu o irizație care rivaliza cu pietrele lunii lustruite.

Nu era dată nicio adresă. Legendarul hotelul nu avea nevoie de așa ceva. Apărea cam la fiecare zece ani, pe aceeași alee veche din centru. Toți orașenii erau probabil acum acolo, așteptând deja ca proștii o șansă ca să se cazeze.

Cu ani în urmă, la cea mai recentă apariție a hotelului, majoritatea invitațiilor fuseseră trimise dinainte doar celor mai bogați cetățeni. Atunci, în ziua sosirii hotelului, alte câteva invitații prețioase fuseseră dăruite, la întâmplare, oamenilor din mulțime. Matroana noastră, Minette Bézier, se numărase printre puținii norocoși.

Atunci, la miezul nopții, invitații intraseră în hotel și dispăruseră împreună cu clădirea. Se întorseseră după două săptămâni, apărând pe aceeași alee din senin.

Degetele mi-au zvâcnit și m-am imaginat rupând sigiliul invitației mele. Dar chiar dacă am fi fost destul de norocoase să câștigăm una, tot ar fi trebuit să plătim o cameră, și nu era tocmai ieftină distracția asta.

Zosa s-a încruntat.

— Vrei să mă duc la interviu?

— Nu chiar! Eu merg la interviu. *Pe tine* te duc să dai probă ca să fii cântăreață.

Trecuseră patru ani de când o dusesem prima și ultima oară la o audiție pentru cântăreți, care se sfârșise însă prost, iar eu nu mai putusem îndura să trecem încă o dată prin asta, așa că de atunci nu mai încercaserăm. Dar astăzi era aniversarea ei, iar asta era Hotelul Magnifique. Era ceva diferit. Cumva ocazia perfectă.

— Hotelurile angajează mereu cântărețe. Ce spui?

Zosa mi-a răspuns cu un zâmbet pe care l-am simțit în vârful degetelor de la picioare.

Una dintre fetele mai mari și-a aranjat o buclă blondă și soioasă în spatele urechii roz.

— Reclama aia nu face decât să ațâțe. Ar fi un miracol dacă vreuna dintre noi ar primi o slujbă acolo!

M-am îndreptat de spate.

— Nu este adevărat!

Ea a ridicat din umeri și s-a întors.

— Fă ce vrei! Eu, una, nu mi-aș pierde timpul.

— Crezi că are dreptate? a întrebat Zosa, cu colțurile buzelor ei delicate lăsându-se.

— Categorie nu! am spus, poate prea repede.

Când Zosa s-a încruntat mai mult, am înjurat în tăcere și mi-am trecut degetul mare peste vechiul colier al mamei noastre.

Lanțul ieftin era din aur verdannier, rigid ca oțelul. *Maman* spunea mereu în glumă că șira spinării mele era din așa ceva. Deseori îl pipăiam când aveam nevoie de îndrumarea ei pentru a mă descurca într-un fel cu Zosa. Nu că mi-ar fi dat vreun sfat; mamele moarte n-au cum să te ajute.

— Hotelul nu ar publica o reclamă dacă nu ar avea nimeni nicio șansă. Măine o să le arătăm de ce suntem în stare. Când o să descopere cât de geniale suntem, putem să ne luăm adio de la locul ăsta.

Am simțit gândul ca pe un tăciune aprins care-mi mocnea în piept.

Degetele mi-au tremurat când i-am aranjat Zosei una dintre buclele negre, așa cum ar fi făcut-o mama.

— Să-i arătăm reclama lui Bézier! Știe mai multe despre hotel decât oricine de aici.

Zosa a încuviințat din cap, cu ochii scânteindu-i. I-am smuls din mână rubrica de anunțuri pentru slujbe și am plecat. Fetele au urcat în fugă după mine cele două rânduri de scări spre camera mea preferată, salonul de la etajul al treilea, care, înainte ca Bézier să cumpere clădirea, găzduia marinari. Îmi plăcea că adăpostea rafturi cu hărți maritime învechite și atlase ale locurilor îndepărtate, pe care le răsfoiam deseori.

Bézier stătea în fața focului, cu picioarele în ciorapi sprijinite de pervazul ferestrei. Afară, ploaia lovea portul din Durc, transformând orașul pe care îl uram într-o ceață umedă.

Când am năvălit toate înăuntru, și-a țuguait buzele.

— Ce s-a mai întâmplat acum?

I-am dat pagina de ziar. Cerneala purpurie reflecta lumina focului, iar chipul palid al lui Bézier s-a pleoștit.

— E ceva în neregulă? a întrebat o fată din spatele meu.

Bézier s-a uitat deasupra șemineului la un pergament înrămat, vechi de un deceniu: invitația ei. În lumina slabă, cerneala purpurie strălucea cu aceeași irizație ca a reclamei.

— Înțeleg că Hotelul Magnifique revine.

O altă ușă s-a deschis, iar înăuntru s-au înghesuit câțiva pierde-vară, înghiontindu-se ca să caște gura.

— Am auzit că invitații beau aur lichid din cupe de șampanie la micul-dejun, a spus o fată din spate, apoi au zis și altele ce mai auziseră.

— Se spune că pernele nu au pene, că toate sunt umplute cu nori torși...

— Am auzit că în fiecare noapte traversezi lumea de trei ori...

— Și toți ușierii săi extravaganzți sunt prinți din ținuturi îndepărtate...

— Pariez că te și sărută extravagant.

O fată cu piele bej și obraji rumeni a făcut un gest vulgar cu limba. Din fericire, Zosa nu a observat. În schimb, pe chip i-a apărut un zâmbet.

Păcat că nu aveam cum să știm dacă zvonurile sunt adevărate, căci la plecare invitații renunțau la toate amintirile despre ședere! În afară de bagaj, singurul lucru cu care se întorceau era o fericire nespūsă. Bézier ne-a recunoscut o dată că i-a amorțit maxilarul de la atâtea zâmbete.

Curioasă, m-am uitat la Bézier. Ochii îi deveniseră tulburi, ca și când întoarcerea hotelului ar fi declanșat cumva o amintire. Am deschis gura ca să întreb despre asta, până ce Zosa s-a furișat în fața mea.

— L-ai văzut vreodată pe *maître*?

Maître d'hôtel era proprietarul și se bucura de aceeași faimă ca însuși hotelul.

Bézier a dat încrezută din cap.

— Hotelul a venit o dată când eram tânără și frumoasă. *Maître* avea cel mai strălucitor zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Radia când saluta mulțimile. A cules o floare din aer și a aruncat-o spre mine, ne-a povestit Bézier și s-a prefăcut că prinde o floriciță. Mirosea ca plăcinta cu afine, apoi a dispărut în neant din mâna mea. A trecut mai mult de un deceniu până când hotelul a revenit, iar atunci *maître* arăta exact la fel.

— Purta aceleași haine? a întrebat cineva.

— Nu, nățfleațo! *Arăta* la fel. Avea același chip. Același șarm. Nu îmbătrânise nicio zi. Presupun că are logică. Este cel mai mare suminair din toată lumea.

Fetele au suspinat când au auzit de suminair: în verdanniera veche însemna *magician*.

În afara hotelului, un suminair era cel mai periculos lucru din lume. Se spunea că magia se naște în sângele lui în adolescență până ce izbucnește într-o putere incontrollabilă, cu posibilitatea de a răni – sau ucide – pe oricine se întâmplă să fie în apropierea sa în acel moment.

Unii spuneau că iese din nasul unui copil într-un nor negru, alții că arată ca niște degete negre care apucă de gât un prunc. Și nu poți deosebi un copil obișnuit de un suminair înainte ca magia lui să izbucnească.

Bineînțeles, erau zvonuri și despre lucrurile la care să fii atent. Lucruri bizare ca pofta de sânge sau limba care se înnegrea. Se spunea chiar că sunt copii care revin la viață după o rană fatală, doar ca să descopere că au magia în sânge. Totuși, nimeni nu putea dovedi asta.

În orice caz, magia era atât de periculoasă, încât în Verdanne, timp de secole, copiii bănuți a fiți suminairi erau ori înecați, ori arși de vii.

Dar, în hotel, magia era în siguranță. Se știa foarte bine că *maître* fermeca într-un fel clădirea, permițând magicienilor pe care îi angaja să facă lucruri uimitoare fără să rănească pe careva. Nimeni nu știa cum de reușește asta, dar toți voiau o șansă ca să vadă asta cu ochii lor.

Înainte ca altcineva să mai poată întreba ceva, Bézier a bătut din palme.

— Este târziu! Toată lumea în camere!

— Stai! am spus. Ți amintești ceva, acum, că hotelul a revenit? Este la fel de magic pe cât se zvonește?

Imediat ce am rostit cuvintele, m-am simțit prost că am întrebat.

Totuși, Bézier nu a râs și nici nu a considerat întrebarea mea ca fiind ciudată. În schimb, s-a uitat melancolică la vechea ei invitație.

— Sunt sigură că este mai mult, a zis pe un ton amar.

Și eu aș fi fost amărâtă, dacă nu mi-aș fi putut aminti cea mai incitantă perioadă a vieții mele. În clipa următoare, Bézier a aruncat reclama în foc, după care s-a clătinat înapoi.

— Dumnezeu!

Hârtia s-a aprins, arzând roz, verde și apoi roșu și transformând șemineul într-o imagine orbitoare de flăcări curcubeu care au țâșnit mai sus, vuind în coș, și creând o priveliște mai captivantă decât vitrinele bulevardului Marigny.

— Este magie! a șoptit Zosa.

Am simțit furnicături pe gât. Exista un motiv pentru care Hotel Magnifique provoca suspine și dădea naștere privirilor mirate. De obicei, magia era rară, periculoasă și de evitat cu orice preț. Dar cumva, în acel hotel, era opusul, iar a doua zi am fi putut avea în sfârșit șansa să o trăim și noi.

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, UN VÂNT SUDIC UMED A UMPLUT vechiul debarcader cu alge alunecoase. Am luat-o de mână pe Zosa când am pornit-o de-a lungul docurilor, pe lângă pescarii care descărcau paleți și mamele care își sărutau de rămas-bun fiii marinari.

— Jani, uite! a zis Zosa și mi-a arătat un feribot care intra în port. Crezi că este al nostru?

— E greu să-mi dau seama.

În urmă cu patru ani, după moartea mamei, cheltuisem o sumă absurdă de dubloni ca să cumpăr bilete pe un feribot asemănător din Aligney, micul nostru sat continental de pe coastă.

Călătoria durase cinci zile. Zosa își petrecuse timpul visând la toate lucrurile frivole pe care avea să le cumpere din Durc: mănuși de dantelă fără degete și cutii dungate cu cremă de trandafiri cu care se dădea *maman* pe față. Nu puteam să nu zâmbesc, convinsă că viața mea era pe cale să înceapă.

Situația mi se păruse diferită în clipa în care debarcaserăm. Docurile erau aglomerate. Zosa avea doar nouă ani, așa că o obligasem să stea aproape. Atunci îmi dădusem seama: toți cei la care

țineam erau ori morți, ori în Aligney. Eram singure într-un oraș ciudat, și totul era din cauza mea.

Ce greșeală să plec de acasă! În ultimele patru luni, economisem orice banuț ca să cumpăr un bilet înapoi spre Aligney, dar, în ritmul în care mergeam, nu voiam să mă gândesc la cât de mult timp avea să dureze. Probabil hotelul ne-ar fi dus acolo cu câțiva ani mai repede.

Cu gândul la asta, respirația mi s-a poticnit, iar amintiri intense și minunate despre casă mi-au trecut prin fața ochilor. Puteam practic să simt caldarâmul vălurit pe care alergam când eram copilă, cu burta plină de căpșunile culese vara din tufele pline.

— Mișcă! a strigat o femeie cu piele albă care ținea o mantie din blană de vidră, aducându-mă la realitate.

Femeia ne-a ocolit, atentă să nu se apropie prea mult.

Zosa a pipăit găurile din rochia ei cea bună.

— Probabil crede că am ieșit de sub docuri. Toată lumea este atât de încântătoare azi!

Mi-am scos pălăria șifonată liliachie. Cu toate că era teribil de demodată, alt lucru mai drăguț nu aveam. Aplecându-mă, i-am potrivit-o Zosei pe cap ca și când ar fi fost o coroană.

— Nimeni nu este la fel de încântător ca noi, *madame*, i-am spus, iar zâmbetul ei mi-a făcut inima să crească. Acum, să ne grăbim! *Maître d'hôtel* ne așteaptă la ceai.

Împreună, am trecut pe lângă vechile cheiuri și am intrat în oraș. Șiruri de steaguri purpurii atârnav de streșini în timp ce garoafe albe, roz și verzi decorau pragurile tuturilor ușilor. Sărbătoarea era cu totul diferită de orice altceva mai văzusem, și toate erau în cinstea apariției hotelului.

— Sunt foarte mulți oameni! a chicotit Zosa când am cotit în apropierea celebrei alei. Nu-mi văd picioarele!

Am dat-o din calea unui grup numeros.

— Dacă nu ești atentă, cineva o să te calce pe picioarele alea drăguțe și o să-mi faci capul calendar.

Zosa s-a învârtit.

— Nu-mi pasă! Este minunat!

— Până când nu o să ne mai putem găsi una pe cealaltă.

Gândul de-a o pierde în mulțime m-a neliniștit dintotdeauna.

— Încerci să nu te distrezi?

— Am făcut o regulă din a nu mă distra decât *după* prânz! am tachinat-o.

— Serios?

— Haide! i-am spus și am condus-o spre o zonă ocupată de artiste stradale în sutiene de satin și cu fețele ascunse în spatele măștilor de hârtie.

Zosa s-a smucit înapoi când o artistă a țâșnit înainte, lacrimi din vopsea picurându-i pe mască în clipa în care a început să cânte pentru bani:

Un suminair a evocat magia

Și într-un rug și-a transformat soția.

Ce soartă crudă a avut,

Ochii i s-au făcut scrum și oasele i s-au rupt!

De multe ori auzisem cântate aceleași cuvinte. Aici, suminairii erau încă subiectul cântecelor și al poveștilor, chiar dacă nimeni nu mai văzuse unul de secole. În ultimele câteva decenii, aparițiile deveniseră atât de rare, încât oamenii nu-și mai făceau griji că magia putea răni pe cineva, devenind în schimbi curioși în privința acesteia, iar legile verdanniere încetaseră să mai fie așa de aspre. Hotelul doar sporea atracția. Oamenii erau atât de nerăbdători să trăiască magia, încât fricile față de aceasta fuseseră date uitării, așa cum putea uita cineva că ar putea fi ucis de fulger pe câmp.

— Crezi că o să vedem azi un suminair? m-a întrebat Zosa.

— Sper că doar înăuntru, unde *maître* face spațiul să fie sigur pentru toți.

— Pariez că este chipeș!

— E prea bătrân pentru tine! am mormăit și-am ciupit-o de nas. Să mergem mai departe!

O clipă mai târziu, am trecut pe lângă doi bărbați cu ten măsliniu și zâmbete vesele. Fiecare dintre ei ținea strâns câte un plic gros. Invitații!

— Șase câștigători de data asta! a strigat cineva.

— Au ales deja câștigătorii?

Mi-a căzut fața. Am presupus că era bun concursul – dădea speranță tuturor. Totuși, am simțit un impuls de gelozie pe care nu l-am putut alunga. Înainte să mai pot face un pas, Zosa m-a tras de mânecă atât de tare, încât mai că mi-a smuls brațul.

— Hei!

— Vrei să-ți întorci capul ăla mare? m-a întrebat și a arătat cu degetul.

Și atunci l-am văzut.

Hotelul părea să-și fi petrecut întreaga existență înrădăcinat în aleea îngustă dintre Apothicairie Richelieu și Maison du Thé. Era placat cu lemn, o singură coloană de ferestre urcând cinci etaje. Era imposibil să aibă mai mult de zece camere înghesuite – maximum. Deasupra ușii atârna un indicator prea ornamentat pentru clădirea ponosită, unde două cuvinte se roteau cu perle incrustate: HOTEL MAGNIFIQUE.

— Ce demodat! am spus cu o urmă de dezamăgire.

Hotelul era banal.

Deasupra era o singură fereastră rotundă, de două ori mai mare decât celelalte, alături de niște ghivece cu plante. Norocoase plante! Doar că nu înțelegeam cum se deplasau dintr-un loc în altul. Sau clădirea în sine, la drept vorbind.

Se zvonea că hotelul vizita fiecare colț al lumii. Știam geografie — Verdanne era cea mai mare țară de pe continent, mărginită de munții crestați Skaadi la nord și Preet, ținutul bătut de vânt, la est. În depărtare se întindeau alte țări imense, apoi oceane pline cu nesfârșite locuri de văzut. Lumea era vastă și inimaginabilă, și totuși, clădirea asta o traversa pe toată.

Ne-am îndreptat amândouă de spate la strigătul unei femei.

— Este *maître*!

Un tânăr stătea la intrare.

— L-am văzut oferind invitații, a continuat femeia. Primei căștigătoare i-a înmănat trandafiri uscați când a intrat.

— Știam eu! Este magnific! a izbucnit Zosa.

Am fost nevoită să mijesc ochii. Cu soarele care strălucea direct asupra lui, *maître* sclipea ca un dublon de argint proaspăt turnat. Purta o livrea neagră, care contrasta cu pielea lui albă.

Bézier nu se înșelase. Cel mai grozav suminair din toată lumea nu era cu mult mai vârstnic decât mine. Avea nouăsprezece ani. Cel mult douăzeci. Era scandalos de tânăr. Sau așa părea.

Omul asta fermeca într-un fel toată clădirea, făcând-o sigură pentru suminairii pe care îi angaja ca să practice magia și pentru invitații care o vedeau.

— Bine ați venit!

Maître a smuls o lălea din aer și a oferit-o unei femei mai în vârstă cu piele măslinie și zâmbet larg când a intrat șchiopătând în hotel, ținând o invitație.

— Încântat, încântat! i-a zis unei tinere cu ten deschis la culoare care ținea o altă invitație. Ce pălărie extraordinară, *mademoiselle*! i s-a adresat fetiței ei când au intrat pe ușă, urmate de doi bărbați zăpăciți. *Maître* și-a dres apoi glasul și a zis: Vă mulțumesc tuturor pentru că ați venit! Vă rog să reveniți data viitoare, la următoarea sosire a Hotelului Magnifique!

Zicând asta, a făcut o plecăciune teatrală. Când s-a ridicat, o mână de crini s-au răsfirat printre degetele lui lungi. I-a aruncat în sus. Florile s-au adunat în mici pășări care s-au dizolvat într-un fum purpuriu strălucitor cu fiecare bătaie a aripilor. Când mi-am coborât privirea, *maître* dispăruse.

Incredibil! Doar că în locul lui era o funie care bloca ușa de la intrare, cu un indicator pe care scria: *Doar invitații și personalul trec de acest punct.*

— Crezi că interviurile se țin înăuntru? a întrebat Zosa.

— Nu știu, dar am de gând să aflu! am zis și m-am uitat la indicator; cu siguranță puteam să trag cu ochiul. Așteaptă-mă aici!

Făcându-mi loc prin mulțime cu coatele, am urcat treptele și m-am furișat pe sub funie. Trei cuvinte nu mai late decât degetul mare erau cioplite în lacul ușii de la intrare: *le monde entier.*

„Întreaga lume.”

Cuvintele au stârnit ceva în mine, chemându-mă.

Am deschis ușa, dar era imposibil să văd ceva. Am făcut un pas înainte, dar, în loc să intru, m-am izbit cu nasul de un zid.

Clătinându-mă înapoi, mi-am trecut vârful de degetelor peste ceea ce părea a fi un geam care umplea tocul ușii. Am presupus că e sticlă, până când s-a întins o mână și m-a apucat de încheietura mâinii. Cu un țipăt, am descoperit că mâna aparținea unui tânăr ușier.

Am cliplit, încercând să înțeleg ce e cu pragul ușii deschise care era și un zid, dar și cu băiatul care pur și simplu trecuse prin el.

Nu, nu era un băiat! Era mult prea înalt, cu mușchi fără grăsime, vizibili pe sub livrea cu care era îmbrăcat. *Maître* era orbitor de palid, dar tânărul ăsta era exact opusul. Pielea arămie îi scotea în evidență ochii căprui și strălucitori care mă fixau.

— Pot să te ajut? m-a întrebat în verdannieră, cu un accent pe care nu-l mai auzisem vreodată.

Mi-am ridicat privirea la clădire și mi-am imaginat toate atlele care decorau salonul lui Bézier și toate petele de uscat pe care le conturam cu vârful degetelor. Nu părea plauzibil ca o clădire atât de veche să poată călători departe.

— Unde ai fost ieri? l-am întrebat.

— La un minut distanță de aici, mi-a răspuns pe un ton categoric.

Când am încercat să mă uit cu atenție la zid, a închis ușa.

— Doar invitații și angajații au voie înăuntru.

Corect! Indicatorul ăla nenorocit!

— Unde se țin interviurile?

— Vrei să dai interviu la hotel?

A părut surprins, ceea ce m-a enervat. L-am sfredelit cu o privire încruntată.

— Evident!

Amândoi am tresărit când ușa hotelului s-a deschis brusc. Un grup a ieșit afară. Un colier din lapis a sclipit pe pielea ciocolatie a unei invitate minione, în urma căreia s-a ivit alt invitat, cu un ten atât de alb, încât s-ar fi ars într-un minut sub soarele verii din Durc.

Ei au râs, iar un miros sufocant m-a făcut să-mi îndoi degetele de la picioare.

— Ce miroase așa?

— Iasomia din deșert. Este mai degrabă banală.

Banală nu era cuvântul pe care l-aș fi folosit. Aș fi putut să-nfulec mirosul ăla la desert.

— E splendid! De unde este?

— Îmi pare rău, dar mă grăbesc! Chiar nu am timp acum pentru fete prostituțe.

— Pardon?

— Mi-ai luat cuvântul din gură, a spus, rânjind, și apoi a încercat să treacă pe lângă mine.

Nu puteam intra singură în clădire și, cu toate că era enervant, era doar un angajat pe care îl văzusem lângă *maître*. L-am apucat de braț.

— Unde se țin interviurile?

— Nu înțelegi că sunt ocupat?

— Atunci grăbește-te și răspunde-mi la întrebare!

Mi-a aruncat o privire sugestivă, uitându-se apoi în lungul străzii. Am încercat să identific ce caută, dar nu am văzut decât o mulțime de oameni. Respirația mi s-a poticnit când mi-a dat la o parte o buclă de pe gât.

— În locul tău, aș pleca direct acasă! Pretinde că hotelul nu a mai venit, mi-a spus în șoaptă și apoi a trecut pe lângă mine, dispărând în mulțime.